

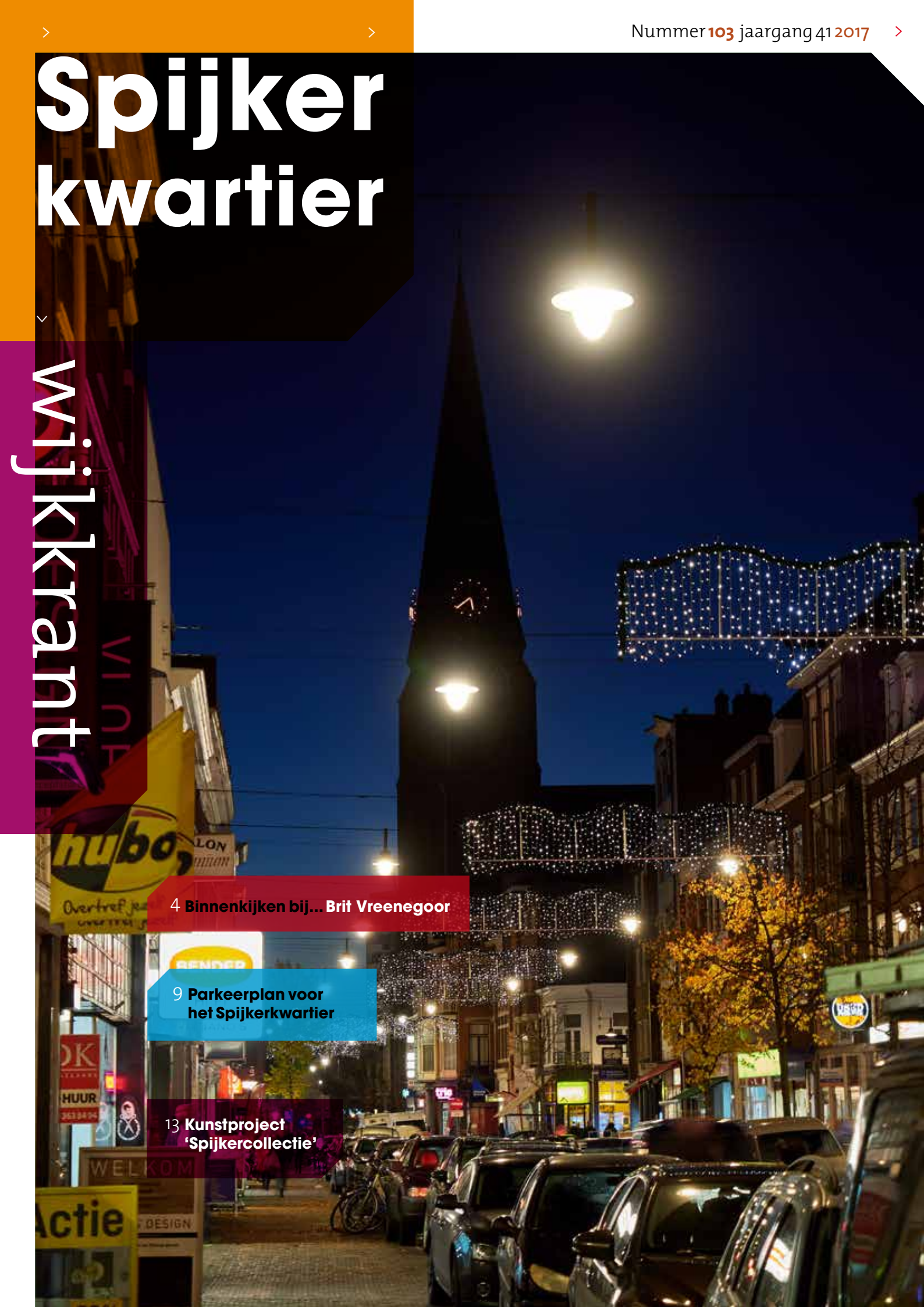
Spijker kwartier

wijkkrant

4 Binnenkijken bij... Brit Vreenegoor

9 Parkeerplan voor
het Spijkerkwartier

13 Kunstproject
'Spijkercollectie'

Nodig mij uit om een culturele avond aan elkaar te praten en ik ben uw man. Met plezier schrijf ik een psychologische thriller of duizenden stukjes van precies honderdvijftig woorden. Zonder met mijn ogen te knippen presenteer ik tweemaal per week een radioprogramma op de lokale omroep. Ik bevrraag net zo makkelijk de burgemeester als de bode. Daar draai ik mijn hand niet voor om.

Maar om hier wat over mezelf te schrijven?

Laten we het liever over deze Wijkkrant hebben. Het is tenslotte alweer de laatste van dit jaar. Ziet er goed uit, vindt u niet? Er staat een aantal zeer lezenswaardige artikelen in, zoals gebruikelijk. Ik werk tenslotte samen met een uiterst kundig en enthousiast redactieteam.

U hoeft het blad (want dit magazine ontstijgt feitelijk de kwalificatie 'krant', nietwaar?) overigens niet in één keer uit te lezen. Legt u het eens op uw salontafel en consumeer één of twee pagina's wanneer u daar goesting in heeft. De Wijkkrant is gelijk een doos bonbons, feitelijk onweerstaanbaar om alles meteen tot u te nemen, maar zoveel delicateser wanneer u het genot uitspreidt over de tijd.

Wanneer u dan klaar bent, is het alweer bijna lente.

Vrolijk pasen!

René Gademann

Eten in de wijk

Szin eten en drinken

Gewoon doen

'Mensen moesten letterlijk en figuurlijk een drempel over (of eigenlijk: een trap op) voordat de loop er hier echt in kwam', aldus Mandy Camfferman, sinds drie jaar eigenaar van huiskamerrestaurant Szin, gelegen boven café Vrijdag. Ik moet eerlijk bekennen dat ik er (ook) nog nooit ben geweest. Eenmaal boven kom ik in een restaurant dat inderdaad de sfeer heeft van een gezellige huiskamer. De ramen bieden een mooi uitzicht op het Lauwerspark en Musis Sacrum. Mandy heeft de ruimte helemaal opgeknapt en gemeubileerd; ook moest er een professionele keuken in. Met een ondernemingsplan en een geldschietter heeft ze de stap kunnen zetten om haar eerste eigen zaak te openen. 'Gewoon gedaan, ik wilde dit al heel lang.'

O-O de Haag

De Haagse Mandy is door haar opleiding tuin- en landschapsinrichting (TLI) bij Larenstein Velp in het oosten beland: 'Ik heb twee jaar lang iedere keer als ik uit den Haag naar het oosten reed gehuild, maar toen was het over. Ik ben als vijftienjarige in de horeca begonnen, in de spoelkeuken. Ik heb met zware dienbladen in Scheveningen door het

mulle strandzand gelopen, alles gedaan en door hard werken en goede leermeesters het koksvak onder de knie gekregen. Autodidact zou je kunnen zeggen.' In deze wijk heeft Mandy zo'n beetje overal gewoond. Ze woont nu met haar vrouw aan de Kastanjelaan.

Nooit meer anders

‘Ik sta voor hoge kwaliteit met een lage prijs, en nu het goed loopt zou ik echt nooit meer anders willen dan dit. Ik ben trots op mezelf.’

Het concept is een wekelijks wisselend menu: Vlees, vis of vega voor elf euro. Daarnaast zijn er specialiteiten zoals een high wine of high beer. ‘Voor iedere knip en smaak. De drank komt van lokale ondernemers en ik haal veel op de markt, natuurlijk. Naast buurtbewoners weten ook veel theatergangers van Het Hof, de schouwburg, Musis of het Posttheater mij te vinden voor een maaltijd voor de voorstelling.’ Het is duidelijk: ik heb hier te maken met een zeer bevlogen kok en eigenaar met een interessante menukaart. Zelf ben ik zo benieuwd geworden dat ik maar meteen een tafeltje heb gereserveerd voor een etentje bij Szin.

www.szinetenendrinken.nl

Tekst: Trudi Hendriks / Foto's: Rien Meijer
en Trudi Hendriks

Zo rond de feestdagen deelt Mandy één van haar recepten met de buurtbewoners.

Mandy's recept voor Vegan Thai Curry (voor 4 à 5 personen):

Ingrediënten

Knoflook	1 teen
Ui	¼
Currypasta mild (geel)	½ eetlepel
Blikje tomatenpuree	1 eetlepel
Sereh (citroengras)	1 ½ stuks
Djeroek Poeroet (citroenblad)	½ stuks
Komijn	½ theelepel
Garam Masala	½ theelepel
Kurkuma	½ theelepel
Blik gepelde tomaten	½ blik
Kokosmelk	1 blik

Hak de ui en knoflook klein, fruit dit aan en voeg de overige ingrediënten toe. Eindig met de kokosmelk en de gepelde tomaten en laat pruttelen. Dit is de basissaus.

Blancheer groenten zoals bloemkool, pompoen en kikkererwten (en/of spinazie, broccoli, bonen of wat je nog aan groenten in huis hebt) en doe deze op het laatste moment bij de saus (anders worden de groenten pap).

Lekker met couscous en pappadum.

Brit Vreeneg

Met haar drie katten woont Brit in de sfeervolle Noord en Zuidstraat. Ze is acteur en sinds een paar jaar presentatie- en sollicitatietrainer. Wat vertelt haar huis? We gaan kijken en vragen het haar!

ROMANTISCHE TIJDEN

Wat heb je met de stad? 'Toen ik in 1986 voor het eerst in Arnhem kwam dacht ik: dit is mijn stad. Vooral door de fantastische natuur.' **Hoe lang woon je in de wijk?** 'Sinds 1990. Ik woonde toen in een studentenhuus hier vlakbij. Vanaf daar keek ik op deze schattige huisjes uit en fantaseerde erover om hier te wonen. Dat lukte in 2002.' **Denk je dat je hier altijd blijft wonen?** 'Wie weet ga ik ooit in een tiny house in de natuur wonen. Ik hecht niet zo aan spullen.' **Wat voor gevoel geeft deze woning jou?** 'Knus en dorps. Als ik de straat in kom lijkt het of ik een andere wereld betreed.' **Andere wereld?** 'Het ademt rust en nostalgie uit. Ik ben een romanticus en heb iets met vroeger. Ik zou wel in een kasteel willen wonen. Met dit huisje kan ik iedere dag even terug in de tijd. Het leven leek toen eenvoudiger.' **Hoe is de wereld buiten deze straat?** 'Ik doe mijn werk met veel plezier, maar het kost ook energie. In mijn huis probeer ik warmte te creëren. Ook als bescherming tegen de buitenwereld.' **De houten vloer en het bruin-oranje van de muren hebben iets aards.** 'Het aardse past bij mijn sterrenbeeld stier. (lacht) Zonder die kant zou ik weggezweefd zijn. En het oranje geeft vrolijkheid als het buiten donkerder wordt. Het blauw van het trapgat geeft mij een vakantiegevoel. Alsof je de hemel ingaat als je naar boven gaat.'

SPIEGELEN

Wat is het oudste hier in huis? 'De spiegel van mijn oma. Lang durfde zij niet in spiegels te kijken. De duivel zou je komen halen als je ijdel was. Zij kwam uit een streng katholiek gezin.' **Waarom lijkt je op haar?** 'Ik denk qua zelfstandigheid. Mijn eigen leven heb ik nu best op orde. (lacht) Dat mag ook wel op je 53e. Financieel heb ik het niet breed, als acteur is het lastig om aan werk te komen. Daarom focus ik mij op het trainingswerk, dat is ook inspirerend.' **Op welke rol ben je het meest trots?** 'De rol van Judith. Ik speelde de fictieve vrouw van Eli Asser in de televisiefilm 'Het laatste glas melk'. Ik dacht: dit is mijn doorbraak.

Helaas was dat niet zo.' **Waarom kreeg je die rol?** 'De regisseur zag mij direct in dat personage. Hij zocht iemand die zacht van buiten is en hard van binnen. De vrouw van Eli neemt hem mee als zij vlucht voor de Duitsers, ondanks dat zij er op die dag achter komt dat hij vreemd gaat.' **Herken je die binnenkant?** 'Ja, naast een hele zachte romantische ziel zit in mij een strenge kant. Die geeft mij ook doorzettingsvermogen.' **Weet je waar dat strenge vandaan komt?** 'Misschien ook van mijn ouders. Mijn moeder hield het gezin draaiende toen mijn vader depressief werd.' **Hoe gaan die twee kanten met elkaar om?** 'Ze leven inmiddels best aardig naast elkaar. Er is

meer balans. Je moet dealen met wat je meekrijgt. Niet erg, dat vormt je ook als mens.' **Welk object hier is je het meest dierbaar?** 'De zeefdruk. Het beeldt een vrouw uit die gevangen is in haar hart. Ik zie er vooral in dat zij vliegt in een hart van goud.' **Als in zelfliefde?** 'Ja precies. En haar buitenwereld is wit: levendig en vreedzaam. De ideale wereld. Echte vrijheid zit van binnen. Met hardheid kan je je eigen vrijheid helaas wel beperken.'

SPEELSE 'HOF-DAME'

Je hebt een aantal katten, wat vind je leuk aan ze? 'Hun eigenzinnigheid en speelsheid.' **Herken je jezelf er in?** (lacht) 'Ja misschien, ze hebben ook wel

wat weg van acteurs. Als kind vond ik ze al fantastisch.' **Hoe was je als kind?** 'Romantisch, onderzoekend, en ik had veel fantasie. Ik deed graag dansjes en toneelstukjes voor anderen. Op de ene jeugdfoto zie je een heel introvert kind en op een andere zie je mij met een feestmutsje op vlammen. Beide kanten heb ik in mij. Op mijn vijfde zag ik een romantische film over keizerin Sissi op tv. Vanaf toen wist ik al dat ik het toneel op wilde. Het liefste in kostuumdrama's.' **Jij hebt iets aristocratisch over je.** 'Ja dat hoor ik vaker. Waarschijnlijk van het vele ballet uit mijn jeugd.' **Wat geeft spelen jou?** 'Het kan zo bevrijdend zijn en zoveel lol geven. In een kleine ruimte met je eigen fantasie een wereld neerzetten. Dat mensen daar in geloven als je het goed doet, ook jijzelf. Dat kunnen kinderen ook hebben. Ik was bedroefd dat ik als acteur niet echt ben doorgebroken. Nu ben ik blij met mijn acteerervaring mensen te kunnen helpen. Ik leef mij gemakkelijk in iemands persoon en blokkades in. Velen blijven in hun comfortzone, maar door goed gebruik van je lichaam en stem kom je beter uit de verf.' **Tot slot, wat doe je graag in de woonkamer?** 'Ik zit vaak te werken op mijn laptop, lees veel, hang soms op de bank voor de tv, houd graag etentjes en we lezen hier soms in met acteurs van theater Het Hof.' **Het hof klinkt als een kasteel.** (lacht) 'Ja! Heb ik toch mijn droom bereikt.'

www.britvreenegoor.nl

Tekst: Foeke Galema / Foto's: Rien Meijer

Patrick Hoogenbosch

Patrick Hoogenbosch, geboren in Libië in 1966, heeft na zijn jeugd in de Betuwe veertien maanden met een rugzak de wereld over gereisd. Sinds 1996 woont hij in het Spijkerkwartier. In 2011 raakte hij op een informatieavond over de rioolvervanging betrokken bij de werkgroep BuitenGewoonBeter. Daar trof hij Spijkerbuurtgenoten die ook zonnepanelen wilden en zo ontstond Spijkerenergie. Inmiddels is hij een bekend gezicht als buurtverbinder.

Slecht in je vel

Patrick was onder meer betrokken bij projecten met zonnepanelen op de Lommerd en het Nieuwe Land, DeBlauweWijkEconomie, Spijkerbed, het BuurtGroenBedrijf, Spijkerdesign en de broedplaats DAZO 125. 'Ik geloof niet dat ik ooit een vastomlijnd plan of doel heb gehad in mijn leven', aldus Patrick, 'in iedere situatie waarin ik ben beland en bij alle mensen die ik heb ontmoet zag ik wel mogelijkheden. Ik denk dat ik talent heb voor ontdekken'.

Buiten de wijk

De vader van Patrick werkte negen jaar in de woestijn in Libië. Tijdens zijn verlof in Nederland ontmoette hij een geweldige vrouw. Na één avond carnaval in Roermond wist hij het zeker: hij wilde met haar trouwen. Patrick werd geboren in hun appartement in Tripoli. Een half jaar later brak de Zesdaagse oorlog uit en moesten alle buitenlanders binnen 48 uur het land uit. Patrick, zijn ouders en zijn oudere zus Sandra vertrokken met twee koffers naar Nederland. 'Zo zijn we uiteindelijk in Valburg beland in huize "de Hoek". Op het platteland met grote boomgaard, mooier kun je het niet hebben als kind.' Als zijn vader overlijdt is Patrick dertien jaar. Een aantal jaren later verhuist hij met

zijn moeder naar Elst. Als hij het ouderlijk huis verlaat koopt hij zijn huis aan de Spijkerstraat.

Go with the flow

'Na de MAVO volgde ik de MTS. Maar toen ik wist hoe ik de lampen voor mijn mobiele discotheek aan moest sluiten was de theorie niet meer interessant voor mij. Middels een praktijkopleiding heb ik het diploma sterkstroommonteur behaald. In militaire dienst heb ik mijn vrachtwagenrijbewijs gehaald en gewerkt als straalzenderbediener. Daarna was het plan de wereld te ontdekken. Ik zou met een vriend gaan reizen, we hadden al een maand proefgedraaid met een interrailkaart. Toen we op het punt stonden te vertrekken werd hij ingeloot voor een opleiding die hij heel graag wilde doen. Die kans kon hij niet laten lopen. Ik ben toch vertrokken, stapte in Elst op de trein -richting leuk meisje in Ierland- en in Breda kwam ik al in contact met jongelui uit Nieuw Zeeland. Met hen ben ik verder gereisd naar Ierland en vervolgens ben ik 14 maanden, alleen of met wisselende andere backpackers, over de wereld getrokken.'

Visum 0001

'Via Zuid-Europa en Tunesië reisde ik met de bus alleen door naar Libië. Ik wilde de foto's die mijn ouders vroeger hadden gemaakt in Tripoli opnieuw maken. Het was daar, onder Khadafi, niet ongevaarlijk voor toeristen. Ik had wel een visum (nummer 0001) maar bleek nergens geld te kunnen wisselen omdat ik bepaalde grenspapieren niet had. Op de Nederlandse ambassade waren ze 'not amused' dat ik met de bus en niet via het vliegveld het land was in gereisd. Ze wilden mij niet helpen, wel moest ik zo snel mogelijk het land uit. Ik heb toen een Libiër ontmoet die mij geholpen heeft een vliegticket te kopen zodat ik het land uit kon. In de drie dagen waarin hij mij gastvrij opving heb ik toch die foto's kunnen maken. Ik vraag me nu nog af of deze man gewoon toeval was of iemand die door de ambassade op mijn pad is gebracht om mij in de gaten te houden.'

Aan de bak

Terug in Nederland kon Patrick een baantje krijgen bij KPN. Hij begon met het verkopen van telefoons in de Primafoon. Later, na vele verschillende functies en opleidingen, kon hij aan de slag als projectmanager. 'Dat was hard werken, door het hele land. Na 22 jaar was ik de "corporate cultuur" zat en kon ik met een regeling vertrekken. Met het opleidingsbudget wat daarbij hoorde ben ik de opleiding International Sustainable Development in Leiden gaan volgen. Hier werd ik gegrepen door de visie achter DeBlauweWijkEconomie.' Zijn huis in het Spijkerviertel vindt Patrick na 2 jaar zoeken. 'Het is door mijzelf met de hulp van vele andere handen opgeknapt. Soms waren er lifters die onderdak van me kregen en meeklusten, via via kwamen er altijd weer handige mensen op mijn pad. Ik zie snel mogelijkheden en een match, die uitkomt op win-win situatie voor alle partijen.'

Vrije vogels

'De wijk en de bewoners hebben wel overeenkomsten met het backpackersleven; je ontmoet hier ook steeds veel verschillende mensen. Ik weet nog dat Tata Mirando hier schuin tegenover op zijn balkon viool zat te spelen en dat Punkie met zijn alpinopetje door de straat liep. En zo zijn er in de wijk nog steeds uitgesproken karakters. Misschien komt het door het reizen dat ik zo opensta voor contact, ik zie geen gevaar. Ik heb (op berovingen van geld en spullen die gejat zijn onderweg na) in mijn leven geen slechte ervaringen met mensen opgedaan. Ieder mens is basaal hetzelfde, met dezelfde behoeften en een uniek talent. Ik vergelijk het wel eens met spreeuwen; losse vogeltjes vormen samen en in verbinding met elkaar een zwerm. In het collectief kun je veel bereiken. Als ik al een droom heb gehad dan zou dat een backpackershotel zijn. Misschien is dat dan toch wel wat ik hier in de wijk samen met andere buurtgenoten met DAZO 125 voor elkaar heb gekregen. Een veilig huis voor duurzame ondernemende buurtgenoten: kom binnen, doe mee, vind je eigen plek, blijf zolang je wilt. (lacht) Inderdaad ook geen vooraf gesteld doel.'

www.deblauwewijkeconomie.nl
DAZO 125: Dit Adres Zoekt Ondernemers
Spijkerstraat 125

Tekst: Trudi Hendriks / Foto's: Rien Meijer (op trap) en Patrick Hoogenbosch (op reis)

SPIJKERZOEKPLAATJE

Ons Spijkerviertel is prachtig, dat weten we allemaal.
Maar wie heeft het beste oog daarvoor en voor details?
De oplossing staat op de achterzijde!

Foto's: Rien Meijer

VRIJWILLIGERS/SPORTBEDRIJF ARNHEM, BRASSERIE THIALE EN VRIJSTADT THIALE ORGANISEREN:

THIALE

ZATERDAG 13 JANUARI 2018

KERST

DE FIK ERIN OM 18.00 (WEES DUS OP TIJD!) VERLOTING* OM 18.30

BOOM V

VOOR ELKE BOOM 1 LOT (BRENGEN VAN 10 T/M 13 JANUARI)

BRANDING

OP 10 T/M 13 JANUARI OOK SPORTACTIVITEITEN!

SPORTBEDRIJF ARNHEM **SPORT**

*MAXIMAAL 1 PRIJS PER KIND

OLIEBOLLEN
ERWTENSOEP (HALAL)
CHOCOMELK
THEE
KOFFIE

STEENSTRAAT
SINGELS
PARKSTRAAT
DULLERT
STRAAT 33

VOOR MEEHELPEN
OPBOUWEN 5 LOOTJES

ONTWERP: ERK VOS - HET LAB

Parkeerplan voor het Spijkerkwartier

Er komt een nieuw Parkeerplan voor het Spijkerkwartier. Na jaren overleggen en afstemmen met wijkbewoners en gemeente hebben we als Werkgroep Verkeer een plan gemaakt. We lossen de parkeerproblemen in onze wijk op door betaald parkeren in te voeren. Als de gemeenteraad met het Parkeerplan instemt, gaat het plan in het voorjaar van 2018 van start. Het unieke van dit plan is dat de opbrengsten van parkeervergunningen en parkeerautomaten ten goede komen aan de wijk. Die opbrengsten gaan we gebruiken om parkeer- en verkeersproblemen verder op te lossen én om de leefbaarheid in de wijk te verbeteren.

daarna het definitieve Parkeerplan gemaakt, in overleg en afstemming met de gemeente. Het definitieve plan presenteerden we in september op het bewonersoverleg. In december neemt de gemeenteraad hierover een besluit.

Wat houdt het nieuwe plan in?

Uitgangspunt is dat er betaald parkeren komt in de hele wijk. Daardoor wordt het voor centrumbezoekers onaantrekkelijk om in onze wijk te parkeren. Bewoners en ondernemers, die niet beschikken over een eigen parkeervoorziening, kunnen vergunningen kopen en daarmee in de wijk parkeren. Ook komt er een gunstige bezoekersregeling. Er komen extra parkeerplaatsen in parkeergarages, zodat er voldoende plek is voor iedereen. Veel verkeersborden zullen worden verwijderd. Verspreid over de wijk worden parkeerautomaten geplaatst. Er zal met boetes worden opgetreden tegen foutparkeerders.

Opbrengst terug naar de wijk

Het bijzondere van dit plan? De opbrengsten gaan terug naar de wijk! Zo kunnen we aanvullende maatregelen treffen om het parkeergemak te vergroten, én de leefbaarheid verbeteren.

Meer weten over het Parkeerplan? Kijk op: www.mijnspijkerkwartier.nl/groep/werkgroep-verkeer-spijkerkwartier

Tekst en foto's: Werkgroep Verkeer Spijkerkwartier (Edwin König, Jan Trooster, Erik Zandstra, Astrid Stokman, Ton Verbaal en Imy Velthuisen. Werkgroeplid Frank Foks is helaas afgelopen zomer overleden).

Waarom een Parkeerplan?

Als je door het Spijkerkwartier loopt, zie je al snel dat er een parkeerprobleem is. Er zijn te weinig parkeerplaatsen in de avond en nacht. Dit is vervelend voor jou als automobilist: rondrijden op zoek naar een plek en soms toch nog buiten de wijk moeten parkeren of dan maar voor foutparkeerders kiezen, is niet prettig. En het is vervelend voor de bewoners, al die rondrijdende auto's en foutparkeerders. Ook overdag is er een probleem, want er zijn te weinig parkeerplaatsen voor wijkbezoekers. Daarnaast is het straatbeeld overvol met auto's en verkeersborden. Daardoor blijft er weinig ruimte over voor andere verkeersdeelnemers en voor groen

in de wijk. De 'wijk' in dit plan betreft de Spijkerbuurt, het Boulevardkwartier en het westelijk deel van het Statenkwartier.

Bewonersbijeenkomsten

In het Spijkerkwartier is een actieve Werkgroep Verkeer die bestaat uit wijkbewoners en ondernemers. Samen wilden we het parkeerprobleem oplossen en daarom zijn we gaan werken aan een plan. In maart 2017 organiseerden we twee informatiebijeenkomsten, waar we alle bewoners en ondernemers voor uitnodigden. Er kwamen 220 wijkbewoners en ondernemers op af. We gaven uitleg en verzamelden ideeën en wensen voor het Parkeerplan. We hebben als werkgroep

‘Jongen, jij moet bij het toneel!’ zei Jan’s oom. Maar Jan zocht het in de technische hoek: autotechniek in Apeldoorn. Groot bijkomend voordeel daarvan was dat Jan eindeloos door de bossen kon dwalen. Toch kroop het bloed waar het niet gaan kon: Jan werkte zijn leven lang met veel plezier als acteur.

Jan Verh

RUST IN DE WIJK

Nu – op zijn 86e – spreekt hij nog steeds als een acteur, met fraaie dictie en in goed-gebouwde zinnen. We bezoeken Jan in zijn geboortehuis in de Emmastraat (waar hij nog altijd woont) en hebben het over het leven in dat huis vóór, tijdens en na de oorlog.

Jan bewoont nu één verdieping van het monumentale pand. De achterkamer wordt voor een groot deel ingenomen door een enorm poppenhuis waar al dertig jaar werk in zit – een project waarin hij zijn voorliefde voor de techniek kwijt kan. Het is een exacte replica van het huis waar het in staat; Jan heeft er al eerder de pers mee gehaald. Hij begon ermee toen zijn vrouw opmerkte dat ze als kind nooit een poppenhuis had gehad. Op dit moment werkt Jan aan miniaturen van de eetkamerstoelen, die in diezelfde kamer staan. De tijd begint – gezien zijn leeftijd – wel wat te dringen. Bovendien vraagt hij zich wel eens af: waar moet het poppenhuis naartoe als ik er zelf niet meer ben?

Jan groeide op in een gezin met zes kinderen. Het grote huis was helemaal in gebruik, de mooiste kamer vóór aan de straat. Zonder gordijnen, zodat elke

wandelaar goed kon zien hoe fraai de Verhoevens erbij zaten. ‘Zo deden de Arnhemmers dat in die tijd’, vertelt Jan met een knipoog. Beneden waren de keuken en de opslag. Daar lagen de voorraden en potten met ingemaakte appelmoes. In de oorlogstijd waren de rubberen ringen voor de weckpotten niet meer verkrijgbaar. De appelmoes, die de kinderen in die tijd zondags als traktatie kregen, zorgde ervoor dat ze wel héél erg druk werden. Een resultaat van de extra suiker om het goedje ondanks het gebrek aan ringen langer houdbaar te maken. Opa begreep er niets van.

Toen Jan vijf was overleed zijn vader; vijf jaar later brak de oorlog uit. Nog een paar jaar later mislukte de Market Garden operatie en vond de grote brand van de Eusebiuskerk plaats, die vanuit de woonkamer te zien was. De familie moest evacueren en trok in het donker met de lange stoet mee de stad uit. Ze kwamen terecht in Empe en bleven daar ingekwartierd tot alles voorbij was. Uit de verhalen van Jan over die tijd spreekt ondanks alles optimisme, maar vooral mildheid ten aanzien van vriend en vijand. Er veranderde veel in het gezin die winter. Jan’s oudste broer kwam terecht op een

boerderij in Teuge en had daar – zo gaf hij later toe – de tijd van zijn leven. Hij was al heel jong de ‘man in het gezin’ geworden. Jan valt even stil als hij vertelt dat hij later vaak gedacht heeft aan zijn moeder, die zoveel voor de kiezén kreeg in die tijd en alles deed om haar zes kinderen de oorlog door te krijgen. Pas in september mocht het gezin terugkeren naar Arnhem. Niet als eersten, want zij hadden geen ‘economische’ binding. Het huis was in miserabele staat: schoorsteen ingestort, alle ramen kapot, tapijten verrot. Met man en macht werd het weer bewoonbaar gemaakt. In de hele stad waren hulptroepen bezig. In die

eerste maanden na de oorlog kregen de Arnhemse kinderen een geweldige traktatie, weet Jan nog: appeltaart! Maar geen van de jongens wilde ervan eten: veel te zoet, ze waren geen suiker meer gewend. Tot hilariteit van iedereen gingen de rantsoenen eenvoudige kaakjes van de soldaten er wél goed in.

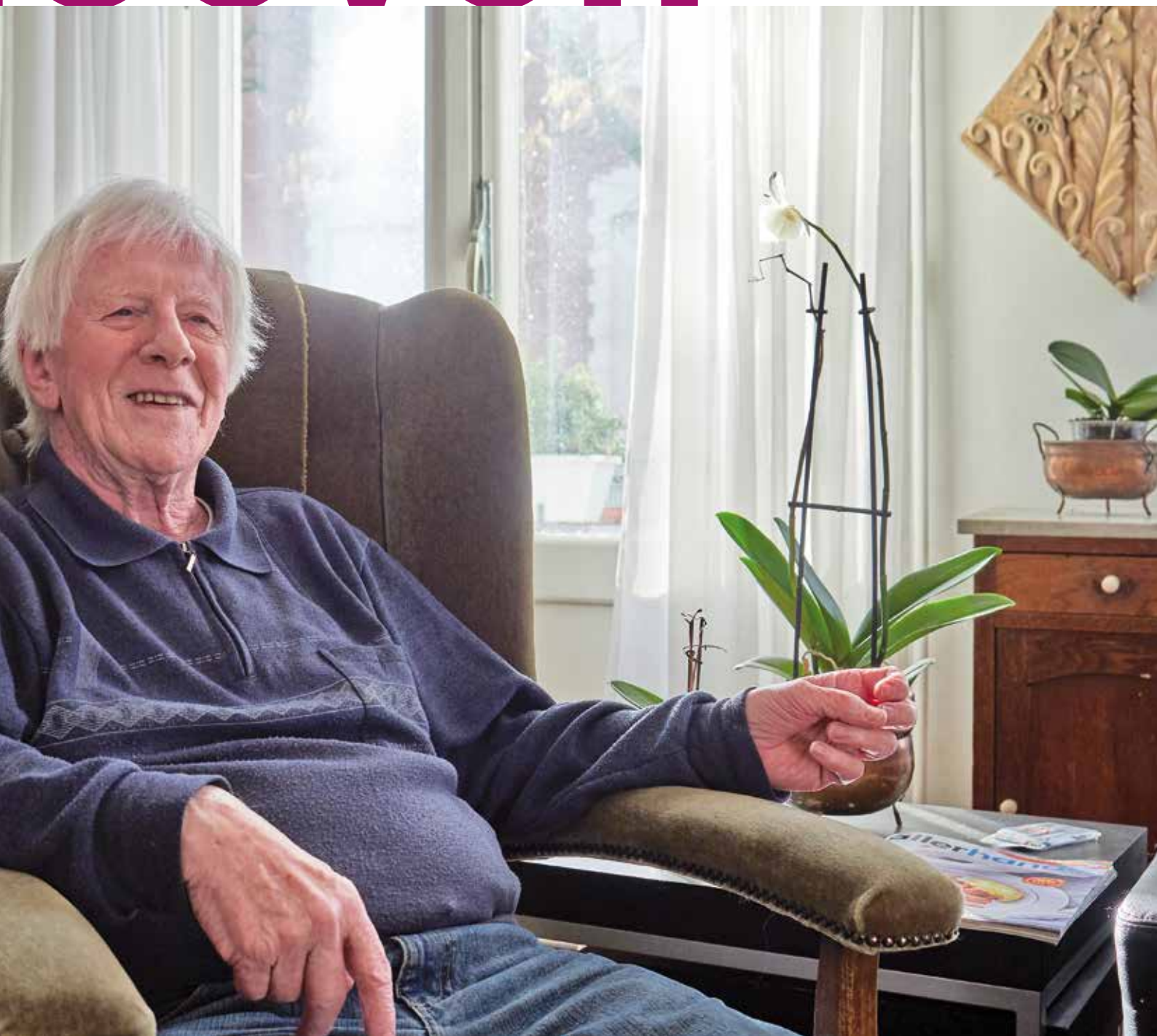
De oorlog mocht voorbij zijn, maar het leven van de kinderen was nog altijd niet gemakkelijk. De scholen waren slecht, veel leraren hard, de klassen te groot. Jan was nooit een echte schoolliefhebber, maar nu was hij er, zoals veel kinderen, helemaal uit.

‘We waren ruw geworden’, vertelt hij nu. Het paste niet meer. Pas in de 4e klas ging het plotseling beter. Jan kwam terecht in een ‘voorbeeldklas’, waar wél orde was, gewerkt werd en zijn leergierigheid werd weer aangewakkerd. In noodtempo haalden de kinderen veel schade in. Maar uiteindelijk kreeg zijn oom gelijk: Jan staaakte zijn opleiding autotechniek en ging naar de toneelacademie in Maastricht.

‘Jongen, jij moet bij het toneel!.....’

Tekst: José Botman / Foto: Rien Meijer

oeven

Boomspiegels Statenlaan

De goed verzorgde boomspiegels – het stukje grond rondom de bomen – in de Statenlaan vallen al jaren op. Dat is te danken aan de boomverzorgers die inmiddels al 15 jaar de spiegels onderhouden – een jubileum! Op 28 oktober dit jaar kwamen alle straatbewoners die een spiegel hebben geadopteerd weer bij elkaar voor de najaarsbeurt. 's Ochtends waren de bollen, winterviolen en veel grond al op de stoep gezet bij organisator Yolanda Klun van de Groengroep. Daar was ook de koffie te halen. Na een paar uurtjes verwoed onkruid wieden, grond vrijmaken rond de wortels van de enorme eiken, planten en aanvegen in de gestaag toenemende regen zag de straat er weer stralend uit!

Tekst en foto's: José Botman

DE PLAATS

Spijkerkwarts terug in het Spijkerkwartier?

Wie herinnert het zich niet: de Spijkerkwarts edities van 2011 tot en met 2014 in het Spijkerkwartier? Theater, dans, zang of van alles een beetje tegelijk in alle hoeken en gaten van het Spijkerkwartier, met de wijk en haar bewoners in de hoofdrollen. Het Spijkerkwartier was voor muziektheater De Plaats de broedplaats voor de ontwikkeling van haar sociaal-artistische wijkprojecten. Maar daarna werd het stil.... De Plaats ging verder, naar Lombok/Heijnoord, Geitenkampen Arnhem Zuid. En het Spijkerkwartier? Zou het niet weer eens tijd worden...?

In het kader van haar twintig jarig jubileum in 2018 wil De Plaats de traditie van het wijktheaterproject Spijkerkwarts nieuw leven inblazen. Het idee is om een nieuwe Spijkerkwarts traditie in te zetten, die gedragen wordt door De Plaats én de wijk en die één keer in de twee jaar plaats kan vinden. Te beginnen in 2018? De Plaats zoekt wijkbewoners, die in samenwerking met het gezelschap de organisatie gaan vormen van de Spijkerkwarts edities nieuwe stijl. Wie heeft er zin en energie om de schouders te zetten onder het idee dat het Spijkerkwartier opnieuw dé plek wordt waar wijk en bewoners elkaar ontmoeten aan de hand van de kunsten en ondertussen gezamenlijk de sterren van de wijkhemel spelen? En waar de rest van de wijk dan lekker van kan genieten!

Interesse? Geef je op!

Info en/of opgave via alberthoex@theaterdeplaats.nl

Winnende herfst foto

Fotograaf en wijkbewoner Peter van Stralen heeft op 15 november, tijdens het Groencafé, zijn prijswinnende herfstfoto als ansichtkaart in ontvangst mogen nemen. Groengroep Spijkerkwartier en BuurtGroenbedrijf hebben deze fotoprijsvraag uitgeschreven om de natuur in de wijk onder de aandacht te brengen. Voor het vervolg van de prijsvraag daagt de Groengroep Spijkerkwartier en BuurtGroenbedrijf opnieuw iedereen uit om een inspirerende en aansprekende winter-natuurfoto in te sturen die gemaakt is in het Spijkerkwartier. Voor meer informatie over de fotoprijsvraag zie www.mijnspijkerkwartier.nl

KUNSTPROJECT 'SPIJKERCOLLECTIE'

De achterzijde van deze pagina is helemaal gereserveerd voor een paginagrote afdruk van een kunstwerk van wijkgenoot en kunstenaar Kassiël Gerrits. Dit markeert de start van een nieuw project van onze wijkkrant: DE SPIJKERCOLLECTIE.

Het project:

De Spijkercollectie biedt onze lezers de kans om een kunstwerk te kopen, gemaakt door een kunstenaar uit de wijk, tegen een sterk gereduceerde, speciale 'Spijkerprijs'.

In elke editie vind je een andere kunstenaar uit de wijk met een ander soort werk (ets, foto, plastiek, prent, etc.), dat speciaal voor de Spijkercollectie ter beschikking gesteld wordt. Zo kun je als wijkbewoner na verloop van tijd een collectie opbouwen van werk van kunstenaars uit de wijk. Een uniek bezit! Je kunt het natuurlijk ook laten bij één werk, dat jou zeer aanspreekt.

We plaatsen steeds een paginagrote afdruk van het kunstwerk in de wijkkrant (zie ommezijde). Deze pagina heeft geen tekst of paginanummer en kan worden uitgeknipt en thuis opgehangen. In een kort interview wordt een toelichting op het werk gegeven. Interesse in het werk? Dan kun je dit direct bestellen bij de maker. De kunstenaar maakt na verstrijking van de inschrijftermijn het juiste aantal afdrukken of kopieën van het werk – een gelimiteerde oplage dus! Betaling en levering worden tussen koper en kunstenaar afgehandeld.

Kunstenaars kunnen zich voor de volgende edities aanmelden of door lezers worden gevraagd/aangemeld via spijkercollectie@gmail.com. Om een en ander te ontwikkelen wordt aan de kunstenaar vooraf een bescheiden bedrag ter beschikking gesteld. Het spits wordt in deze krant afgebeten door kunstenaar Kassiël Gerrits, wonend en werkend in de Prins Hendrikstraat. Hij is tevens bedenker van het project.

Titel: SOUNDBOARD

Papierformaat: 50 x 58 cm

Beeldformaat: 27 x 28 cm

Prijs: € 40,-

Sluiting inschrijving: 15 januari 2018

Inschrijven via emailadres Kassiël Gerrits:
tuzug2bx@chello.nl

Over Kassiël Gerrits

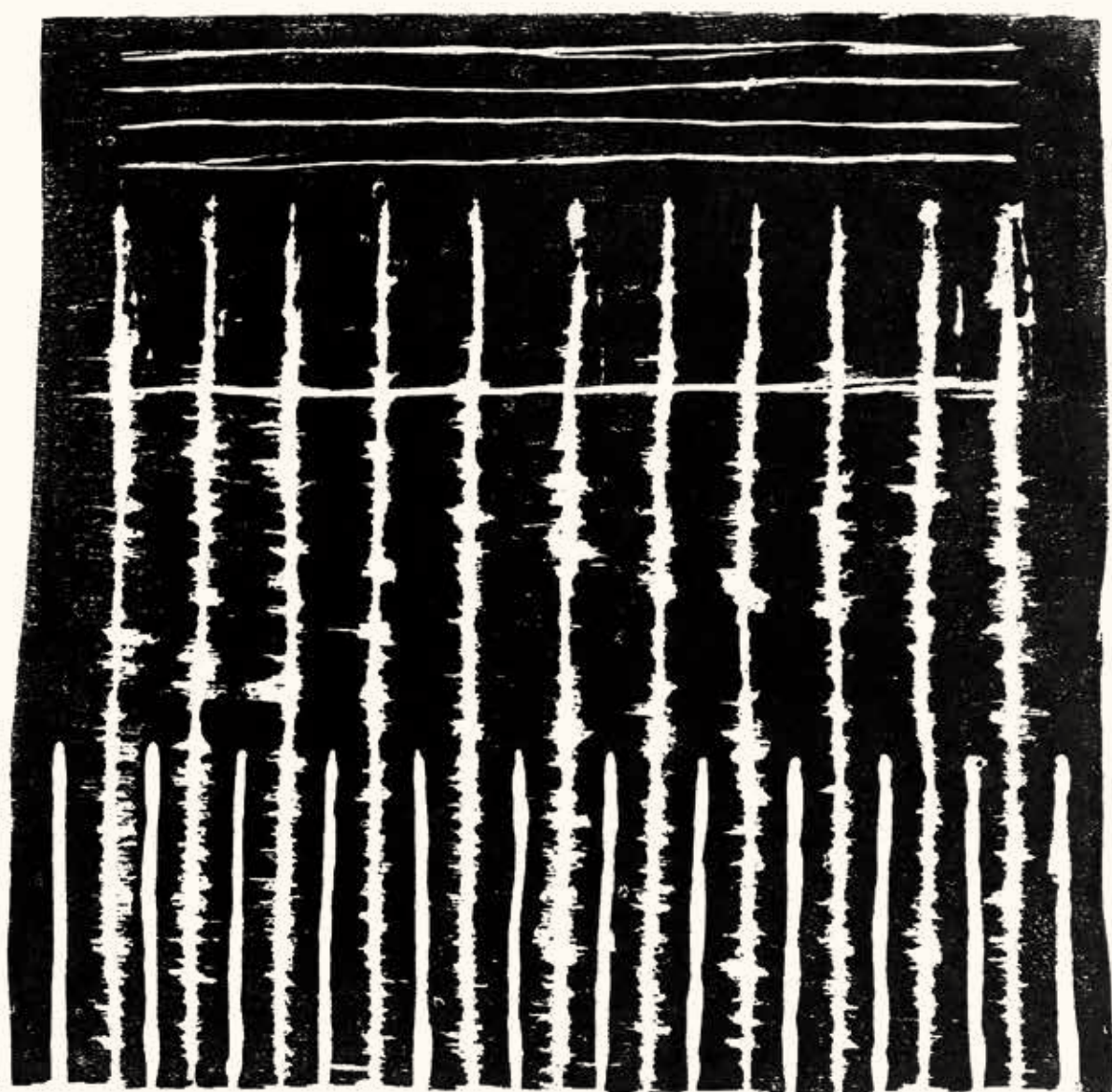
Aan de Prins Hendrikstraat bevindt zich de woning annex atelier van Kassiël Gerrits. Hij is niet meer de jongste, maar nog altijd een druk bezet man. Overdag is hij zoveel mogelijk buiten bezig in zijn tuin op de Parkweg, 's avonds met zijn kunst. Kassiël (geboren Arnhemmer en afgestudeerd bij Artez) staat bekend om zijn prachtige, grafische houtsneden in

zwart-wit (prenten noemt hij ze graag), die rust en balans uitstralen. Zijn leven en werk zijn sterk beïnvloed door het vele reizen. Tijdens talloze trips naar Europa, Afrika, Zuid Amerika, China en Australië zag hij veel en nam van alles iets mee. Het werk van Kassiël is onder meer te zien in de Commanderie van Sint Jan in Nijmegen en museum Schloss Moyland in Till-Moyland. In december houdt hij zijn boek Solo Suite ten doop (zie foto), waarin op groot formaat veel van zijn werk te zien is. In het Spijkerkwartier heeft Kassiël zo ongeveer alles meegemaakt en zich ook overal mee bemoeid: van het actievoeren tegen de uit zijn krachten gegroeide rosse buurt tot het ontwikkelen van de openbare binnentuinen. Met een brede glimlach herinnert hij aan de tijd dat je als bewoner van het Spijkerkwartier op de vraag wáár in Arnhem je dan wel woonde antwoordde: 'Eh....centrum'.

Over SOUNDBOARD zegt hij: 'Dit recente werk heb ik mede gekozen vanwege de titel. Het Spijkerkwartier moet weer gaan swingen!'

Tekst: de redactie (project) en José Botman (Kassiël) /
Foto's: Rien Meijer

SpijkerDesign Gunt meubels en goederen een tweede leven

SpijkerDesign is kort geleden gestart en een op ´organische groei´ gebaseerd, sociaal, creatief kleinbedrijf, voor en door wijkbewoners. Initiatiefnemer voor het opknappen van tweedehands meubels en goederen in de kleine werkplaats is Paul Schmidt (69 jaar). Hij nodigt de buurtbewoners uit:

‘Loop eens binnen als je iets op te knappen hebt wat niet bij een klusbedrijf en aannemer thuis hoort. Ik bespreek het graag met je. Of kan jij hout of metaal ambachtelijk bewerken en wil je die kennis en kunde delen of misschien meehelpen? Ik maak graag kennis met jou.’

Binnendeuren en wanden kunnen worden afgewerkt en opgeknapt met extra's, bijvoorbeeld met krijt- of lakverf. Houten en stalen producten krijgen een nieuwe functionaliteit. Er is ook een streven om aangepaste werkgelegenheid te organiseren voor personen met een achterstand tot de arbeidsmarkt. De werkplaats zit achterin het pand DAZO 125, Spijkerstraat 125

Contact via 06-51947461 of paul@spijkerdesign.nl

Tekst en foto: Paul Schmidt

IN MEMORIAM: Frank Foks

Afgelopen zomer overleed Frank Foks onverwacht na een ingrijpende operatie. Frank was een actieve wijkbewoner. Naast zijn werk bij de provincie Gelderland en zijn werk voor D66 zette hij zich in voor een mooi, groen Spijkerviertel. Zijn achtertuin grensde aan de Watertuin. Vanaf zijn verhuizing naar deze woning was hij bijna elke wekelijkse werkdag in de Watertuin aanwezig. Zijn tuin was de kraamkamer voor zeldzame kikkers en salamanders. In de Groengroep Spijkerviertel vertegenwoordigde hij de Watertuin. Frank maakte ook deel uit van de werkgroep Verkeer en van de groep die zich bezig hield met de bomen in het Spijkerviertel. Omdat zijn gezondheid minder werd moest hij echter taken afstoten. Hij koos er voor iets eerder met pensioen te gaan. Helaas heeft hij maar kort van die rust kunnen genieten. Bij het groen bleef hij tot het laatst betrokken. Frank had een rustige en onderzoekende houding. We zullen hem missen. Zaterdag 11 november hebben we met een aantal buurtbewoners in de Watertuin een appelboom ter nagedachtenis aan Frank geplant. Op www.mijnspijkerviertel.nl vind je dit artikel met daarbij een gedicht van Ida Gerhardt dat we aan Frank hebben opgedragen. Namens de Groengroep Spijkerviertel, de verzorgers van de Watertuin en naaste buurtbewoners,

Tekst: Yolanda Klun / Foto: Erik Vos

Welkom bij Rubriek Woordslag,

Bij Woordslag proberen we zowel oude als nieuwe geluiden van de wijk terug te geven in de vorm van verhalen, denk hierbij aan proza of poëzie. Vaak gaan de verschillende stukken over de wijk, maar ook over Arnhem en heel soms leveren de schrijvers vrij werk in. Woordslag wil met deze rubriek een mengelmoes creëren die steeds iets onverwachts brengt.

Heb je een opmerking, idee of zou je willen meeschrijven. Stuur dan een mailtje naar redacteur Rick Kewal met daarin je wens: rickkewal@gmail.com. Namens alle redacteurs van Rubriek Woordslag willen we eenieder veel leesplezier wensen!

W; Lekker knallen

Hij loopt in zijn onderbroek naar beneden en bereidt het ontbijt voor. Zij haalt het beddengoed af, vult de wasmachine en volgt in haar duster. De geur van koffie en croissants waaiert haar tegemoet. In de keuken werpt ze een blik naar buiten en constateert met voldoening dat het onkruid tussen de stoeptegels perfect is weggeschrobd. De pling van de oven haalt haar terug naar het aanrecht. Ze smeert abrikozenjam op haar croissant en chocoladepasta op die van hem. De jam en pasta glijden dampend langs de randen omlaag. Hij heeft cappuccino's klaargezet met naast haar mok het magazine waarmee zij het liefst mee begint.

Ze drinken en eten. Licht slurpen, zacht smakken, geritsel van de krant.

Hij kijkt op: 'Smak ik?'
Ze glimlacht: 'Een beetje.'

Na een minuut of tien maakt hij voor beiden een tweede kop cappuccino. Ze ruilen hun bijlage. Na een tijdloze tijd staat hij op en loopt naar boven. Pas wanneer ze zijn wielrennersschoenen op de plavuizen hoort klikken, kijkt ze op.

'Ah. Ik dacht dat we samen zouden fietsen?'
'Dat doen we daarna. Ik wil eerst nog even lekker knallen, schat.'

Ik zie hoe onkruid zich door de strak betegelde voortuin heeft weten te wurmen. Mijn oog valt op het plexiglas naambordje. Twee namen. Zijn naam en haar naam. Zou plexiglas makkelijk

doormidden te zagen zijn? Ik adem diep in en druk op de bel. Bijna verbaasd ben ik dat ze er gewoon uitziet als ze de deur opendoet. Alsof er niets iets is gebeurd. Zodra ik een voet over de drempel zet, denk ik daar anders over. Alsof er van alles is gebeurd. Spookachtig stil is het huis. Zelfs met de radio aan. Hier wordt niet geleefd, hier wordt getreurd. Ze zet de radio zachter en zegt:

'Ik heb tegenwoordig altijd geluid aan, ook als ik niet thuis ben. Dan kom ik tenminste niet in zo'n stil huis.'

Het huis is niet alleen doodstil, het oogt ook steriel. Geen partner die hier of daar wat laat rondslingeren. Ik snak naar frisse lucht, naar het onkruid buiten dat zich tussen de tegels heeft weten te wurmen. Onkruid vergaat niet.

Ze laat foto's zien en vertelt: 'Die bocht is al jaren gevaarlijk. Hij kon hem niet aan zien komen.'

Wist je dat tractoren een hele lange remweg hebben?'

Ze wijst op de deuk in zijn helm. Haar ogen lopen vol: 'Weet je wat ik het allerergste vind?'

'Toen de politie aanbelde?' opper ik.

Ze schudt het hoofd: 'Hoe we die zaterdagochtend samen in onze duster de krant zaten te lezen.' Ze kijkt van me weg. 'Dat die tijd nooit meer terugkomt.'

Tekst en foto: Annelies Ibes

W; Arnhem,

Hoor ik kanonnen bulderen
zie soldaten vallen op mijn scherm
denk ik aan Arnhem, Eusebius aan de Rijn

Het water gevuld met stervende tranen
een brug te ver, dode soldaat
parken verdwalen in heuvels en paden

De Witte Villa verzonken op een heuvel in het gras
de hoofdstad gebouwd op graven voor duizenden doden
dwalende geesten, eeuwig zoekend naar het verloren graf

Krachtige stad in de provincie
treur nog immer om het slagveld zonder sterren
leunend op twee gedachten
kreunend van de pijn

Mooie stad ik kan zo jou zijn
angst voor totale vernietiging
een brug te ver ook voor mij
onzeker, kruipend verder

Ook ik, trillende knieën overeind
wazig staar ik in de verte
zie geen helden op het midden van de brug

Tekst en foto: Ronny Schenk

Het is een vroege dinsdagavond als ik café Vrijdag binnenloop. Alle tafels buiten zijn leeg – een duidelijk teken dat het weer winter is. Eerder dit jaar, op een van de warmere lentedagen, zat ik op het terras toen Petra bij ons aanschoof. Petra was prostituee, jong in de gloriëdagen van de ramen. Haar kleine hond zat op haar schoot, haar blonde haren in een strakke staart en haar slanke bovenlijf gehuld in een roze vestje. Ik was de enige van het gezelschap die Petra, hoewel vaak gezien, nog nooit gesproken had. Mijn tafelgenoot, Muhammed, kende haar nog van vroeger. Toen hij als kind in het Spijker woonde, bracht hij de dames vaak koffie. Ik wist toen nog niet dat Petra niet meer lang zou leven. Op 21 juni dit jaar, de dag dat de zomer officieel haar intrede deed en precies vier dagen voor mijn verjaardag, was haar uitvaart – hier, bij Vrijdag.

Vandaag geen zonnig terras, en ook geen Muhammed of prostituee (voor zover ik weet). Wel: een man die de krant leest, met een kopje koffie erbij. Een begin-twintiger die aan het werk is op zijn laptop. En Matthijs die, soms met nog een restje wit poeder aan zijn neus, zijn in cartoons vastgelegde gedachten verkoopt voor één euro per stuk. Fotokopieën van zijn tekeningen, vastgeniet tot compacte boekjes. Ik wil ze stevast kopen, maar heb ook stevast geen cash bij me, waardoor mijn collectie van zijn boekjes grotendeels is gefinancierd door goedwillende tafelgenoten.

Een man schuift aan op de stoel naast me, aan de leestafel. Hij blijkt in de woonbranche te werken. Ik vertel dat ik in de Van Muijlwijkstraat woon. 'Die straat die verkozen is tot lelijkste straat', voeg ik toe. Ik heb er zelf op gestemd (het is nu eenmaal een grijs monster) en voer het nu als een soort geuzennaam. 'Die van Muijlwijk, dat is een soort van betonnen rivier die het Spijkerviertel afscheidt van de Spoorhoek', zegt hij. 'Niemand wilde de Spoorhoek adopteren, wist je dat?'

Ik neem een slok bier en steek het mini-stripboekje (een dunne ditmaal) in mijn tas. Ik antwoord: 'Het Spijker wel.' Spoorhoek, Spijkerviertel en Boulevardkwartier – ze vormen samen het Spijkerviertel. Net zoals de junk, hoer, ex-burgemeester, kunstenaar, ondernemer en wat-niet-meer trouwens. Dit is de wijk waar junks optredens geven, waar we collectief rouwen om Petra (die in de eerste plaats natuurlijk gewoon Petra was). Waar lelijk en mooi, mislukking en succes door elkaar lopen zonder duidelijke scheidslijn. Feitelijk adopteert het Spijker iedereen. Ook de Spoorhoek. Al moet je dan natuurlijk nog wel die grijze, kolkende rivier die de Van Muijlwijkstraat heet overbruggen.

Tekst: Anita van Rootselaar / Foto: Carlos Mastenbroek

Frank Daeseleer op de mountainbike de wijk in

Leeftijd: 58 jaar

Opgegroeid: Arnhem

Opleiding: politieacademie Amsterdam

Huidig werk: wijkagent Spijkerviertel

Droombaan: agent en piloot

Piloot

‘Als puber wist ik al: ik wil agent worden. En anders piloot – mijn vader zat bij de luchtmacht. Alleen was ik niet zo goed in wiskunde. Of eigenlijk: daar snapte ik helemaal niks van. Dus het werd de politie. Na mijn opleiding was ik vier jaar agent in Amsterdam. Daarna kwam ik terug in Arnhem. Ik ben hier meer thuis.’

Eeuwige burenruzies

‘Inmiddels ben ik ruim twee jaar wijkagent in het Spijkerviertel. Hiervoor zat ik op Presikhaaf en het Spijker was een fijne verandering: niet meer die eeuwige burenruzies. Ik vind het zonde om mijn tijd aan overhangende coniferen en dergelijke te besteden – dat is eigenlijk geen politietaak.’

Van hoeren naar dealers

‘Hier in het Spijker kom je vooral veel overlastzaken tegen: junkies, drinken op straat, straatdealers en geluidsoverlast door de vele studentenwoningen. Straatprostitutie is er niet meer en de tippelzone is voor geregistreerde prostituees, maar nu wordt er regelmatig vanuit huis gewerkt. De dames huren een kamer en de verhuurder verdient daarmee lekker geld. Toen de ramen

er nog waren zorgden de exploitanten er wel voor dat hun straatje schoon bleef. Nadat die weggingen zag je dat de straatdealers meteen de wijk introkken.’

Levendig

‘Als ik in de wijk zou wonen zou ik het waarschijnlijk fijn vinden als die junkies, zwervers en dealers uit het Spijker zouden verdwijnen. Maar voor mij is dat anders: ik doe mijn werk en dan ga ik naar huis. Als ik in een wijk zou komen waar niks gebeurt, tja wat moet ik daar dan? Beroepsmatig gezien is het juist mooi dat er veel speelt. Dan heb ik het idee dat ik iets bijdraag aan de leefbaarheid en de veiligheid. Of ik zelf in de wijk zou willen wonen? Op zich wel. Ik houd van de levendige sfeer hier. Alleen parkeren is in het Spijkerviertel echt een drama.’

'Als je goed om je heen kijkt dan zie je dat alles gekleurd is.' k. Schippers

GETINT

Ze zat op de hurken in het gangpad van de drogisterij. Van een flacon had ze het dopje losgedraaid en een beetje van de donkerbruine inhoud op de rug van haar hand gesmeerd. Ze controleerde de vlek aandachtig.

'Kan ik u ergens mee helpen?' vroeg een medewerker. De vrouw keek niet op. 'Meestal maak ik dit zelf,' zei ze al smerend, 'van Marokkaanse olie enzo. Dat bruint als een dolle, maar het beschermt niet.'

Ze keek naar het resultaat. 'Het is wel erg bruin', vond ze. 'Och', reageerde de medewerker. 'Het kan donkerder.' De vrouw keek op en verschoot van kleur. 'Jeetje', bracht ze uit. 'U bent wel erg bruin.' De medewerker glimlachte. 'En zonder wat te gebruiken', zei hij. De vrouw glimlachte terug en veegde met wat spuug over het smeersel op haar hand. 'Ik krijg het er niet vanaf', mompelde ze. 'Ik ook niet', zei de medewerker.

Tekst en foto: René Gademann

(Een Mowl'etje (mo'wɛləcə) is een kort verhaal van exact honderdvijftig woorden. Het is bedacht en ontwikkeld door René Gademann die al sinds jaar en dag publiceert op www.mowl.eu. En elke zaterdag op Arnhem Direct. Kortgeleden is van zijn hand de thriller Colheita verschenen bij de Arnhemse uitgeverij Aquazz. Het boek is ook verkrijgbaar bij de boekhandel.)

Foto 1: Spijkerstraat. Foto 2: school bij theater Het Hof, Spijkerstraat. Foto 3: Bloemstraat.
Oplossing Spijkereekplaatje:

Colofon

De wijkkrant Spijkerkwartier wordt huis aan huis bezorgd in het Spijkerkwartier (Spijkerbuurt, Spoorhoek, Boulevardkwartier en een deel van het Statenkwartier).

Redactie: Rudolf Beijerman, José Botman, René Gademann, Foeke Galema, Trudi Hendriks, Rick Kewal, Anita van Rootselaar, Peter Weenink

Fotografie: Rien Meijer (o.a. voorpagina) en anderen

Tekstadvies: Hester Macrander

Vormgeving: Harald Slaterus

Drukker: Drukkerij HPC

Oplage: 4.000

Verschijsning: 4x per jaar (lente, zomer, herfst en winter)

Website: www.mijnspijkerkwartier.nl

Facebook: www.facebook.com/mijnspijkerkwartier

Twitter: twitter.com/spijkerkwartier

Alles weten over het Spijkerkwartier? Volg en like ons op Facebook en Twitter en/of ga naar mijnspijkerkwartier.nl.

Diverse contactinformatie:

Wijkcentrum de Lommerd: Spijkerstraat 185 a, info@lommerd.nl

Gemeente: 0900-1809

Afvalophaaldienst Sita: 026-4460490

Politie: 0900-8844

Wijkagent: Frank Daeselaar, frankdaeselaar@politie.nl

Drugsoverlast melden: 026-35424299

Kopij aanleveren: Kopij voor het volgende nummer dient te worden aangeleverd voor 15 februari 2018 via wijkkrantspijkerkwartier@gmail.com. Ingezonden brieven en artikelen zijn welkom en vallen onder verantwoordelijkheid van de auteur. De redactie behoudt zich het recht voor stukken te redigeren, in te korten of te weigeren zonder opgaaf van redenen. Anonieme brieven worden niet geplaatst, behalve in bijzondere situaties en op voorwaarde dat naam en adres bij de redactie bekend zijn. Ingezonden foto's dienen apart aangeleverd te worden in een resolutie van ten minste 300 dpi bij een formaat van ten minste 10 x 10 centimeter, in JPEG of TIF bestandsformaat. Toestemming van de maker is vereist en dient, tezamen met de naam van de maker, expliciet vermeld te worden bij het aanleveren van de foto's. Inzending geeft de redactie het recht het artikel en/of de foto in gedrukte, elektronische en/of enige andere vorm vast te leggen, te verspreiden en/of te verspreiden en/of te verspreiden via de Wijkkrant Spijkerkwartier en website.

JUFFROU THEEZAKJE EN MENEER BOON

De frisse wandeling

'Ik ben zo fier op mijn krullende pruik,' zegt juffrouw Theezakje al waggelend. 'En het schijnt zelfs haar te zijn uit India,' vult ze aan. 'Belachelijk dat je daar nu tweehonderdvijftig euro voor hebt neergeteld,' reageert meneer Boon aangedaan.

'Sjonge, jonge, jonge, Suzet, weet je wel wat we daar niet van hadden kunnen doen.' 'Gun mij ook eens wat brombeer,' antwoordt Suzet. 'Help, help, mijn pruik vliegt weg. Hol er achteraan Herman, snel, snel, voordat hij wegwaait!'

'Hebbes, maar ik moet nu wel zeggen, dat de Indiase haarlokken beginnen te kriebelen.' 'Staat je anders niet verkeerd hoor!'

Tekst: Rick Kewal
Strip: illustratiestudio Anne Luchies